

3) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Strafferetsplejen.

4) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Retsafgifter.

Mødet hævet Kl. 3. 55'.

34te Møde.

Mandag den 25de November, Kl. 1.

Formanden: Ved Folketingsmanden for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) er modtaget et Andragende fra Statsbanedriftens Lokomotivførere og Lokomotivfyrbødere i dansk Lokomotivfører- og Lokomotivfyrbøderforening om Lønforbedring under Henviisning til Jernbanekommissionens Betænkning.

Andragendet, hvoraf trykte Eksemplarer ville blive omdelte, vil blive tilstillet Finansudvalget.

Den første Sag paa Dagsordenen var.

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Domsmagtens, den offentlige Anklagemyndigheds, Politimyndighedens samt Sagførervæsenets Ordning.

Paa Formandens Forslag valgtes følgende Medlemmer: *Krabbe, Fogtmann, L. Rasmussen, H. Madsen, Alf. Christensen, Svend Høgsbro, Oscar Hansen, Knop, Slengerik, Berg, N. J. Larsen, Ravn, J. Jensen* (Københavns 10de Valgkreds), *Borgbjerg* og *Nanke*.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om den borgerlige Retspleje.

Nanke: Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) brugte en Ytring forleden Dag, som forundrede mig noget. Han sagde nemlig, at det i Sagførererkredse og det endogsaa i ansete Sagførererkredse er en almindelig Anskuelse, at vor borgerlige Retspleje ikke trænger til nogen Reform. I den Anledning vil jeg gerne udtale, hvad Anskuelsen er i Dommerkredse, navnlig blandt Underretsdommere — det er dem, jeg kender bedst —, og det er da den, at vor borgerlige Retspleje trænger fuldt saa meget til en Reform som vor Strafferetspleje, og jeg skal tillade mig nærmere at begrunde denne Anskuelse. Det, som ikke blot vi Underretsdommere, men som ogsaa Lægmænd beklage sig over, og med Rette, er dels et ydre Moment, som navnlig Lægmænd have Øje for, dels ogsaa et indre Moment. Det ydre Moment er dette, som jo ligger klart for Dagen, nemlig, at vor borgerlige Retspleje er alt for langsom og alt for vidtløftig, og det gælder endogsaa de allermindste Sager, Sager under 200 Kr., som efter Forordning af 6te August 1824 skulde kunne behandles og tilendbringes hurtigt. Ogsaa disse Sager kunne, naar de komme i Sagførershænder — med andre Ord, naar begge Parter møde ved Sagfører — trækkes ud i aldeles utilbørlig Grad. Dette siger jeg nu ikke for at rette en Bebrejdelse mod Sagførerne, tværtimod; Sagførerne ere, saaledes som vor Retspleje er, med den saakaldte Eventualmaksime, med den lovbundne Bevisteori og andre processuelle Regler nødte til, naar de begynde paa en saadan Sag, at opstille alle tænkelige Paastande; de ere nødte til at omtale alle de Indvendinger, der kunne gøres, og saa bagefter ere de nødte til at imødegaa alle Paastande og alle Indvendinger, eftersom det hedder, at alt, hvad der ikke er modsagt eller imødegaaet, anses for at være indrømmet. Det fører til en Vidtløftighed; som gaar over alle Grænser. Nu kunde man spørge, om det er Lovgivningens Skyld, og jeg har da Lyst til at vise dette en lille Smule nærmere for deraf at udtrække en Advarsel. De gældende Processlove ere dels Forordning af 3die Juni 1796 og dels Forordning af 16de Januar 1828. I den første hedder det i Indledningen, at Kongen har erfaret, at de Klager, som føres over Rettergangens Langsomhed ikke ere mindre beføjede, end de ere almindelige, og derfor vil Kongen, at Dommerne skulle sætte Skranker for Lovtrækkeriets Krumveje, og Dommerne selv skulle straffes, dersom de vove at ynde